

Brannhiesel-ode

Un jetzt noch e G'schíchtel, luschtig un fréi,
Wië wíchtig uns ísch, dië Schnàps-Brannerei :
Dìs wurd verzählt ìn ànd're Provínze,
D'r "syndrome alsacien" sààje-sie un grìnse !
Do g'scheeht uff're Kriz-Fàhrt, ìm ferne
Ozeàn,
E Schíffs-Bruch-Kàtàschtrooph –d'r Jàmmer
fàngt àn.
E Kàmpf um's Laawe, ìn toísig G'fàhre,
Wàs ísch üss àlle worre ? M'r het"s nië
erfàhre.
Von einem nur kannt m'r d'Laawens-
Gschicht,
E Elsasser ísch's gsìn, er het's speeter
gebicht.
Stundelàng ísch'r uff'm Meer g'schwùmmè,
Ìsch andlich uff e einsàmi Ìnsel züe
g'kùmme.
Ke Mensch, ke Seel, nur e tiëfe Wàld,
Dèrt fìnd'r àui a Quall sobàld.
Er ísch gerett, het Wàsser züem trìnke,
Fàngt Vëjel un Fìsch : er ísch namlich e
Flinke !
So laabt'r wie de Robinson vùm dajlich-Fàng,
Zwìsche Himmel ùn Arde, sìwwe Jahrle làng !
Ke Frìnd, ke Müssik, ken Hallotria, ken Fàxa,
D'r Bàrt jetzt ísch'm bìs àn d'r Gírtel
gewàchse.
Sìwwe Johr ìn Einsàmkeit,
Ohne Fràui, ùn ohne Freid...
Do seht'r àm Horizont e Schíff-Brùch wídder,
Sin Schicksàl vor de Auíje, er wùrd gànz bítter.
Doch wàs triebt do ùff d'r Walle, ùff d' Ìnsel
züe ?
E Mensche-Wese ùff-e-m e Bratt, er het
schréie müe !
E Fràui ísch's, e wùnderbàri Kreàtür,
So steht sie vor ìhm, ìn d'r ùnschùldig
Nàtür.

Er lààd sie ie, zum e Insel-Bànkett
Sie vergísst ìhre Kùmmèr, wùrd liëb, wùrd
nett.
Sie lahnt sìch zàrt àn sini Brùscht
Un frojt'ne lieslich, d' Stìmm voller
Lùscht :
"Sìwwe Johr alleinig ! Kënnt ích d'r jetzt nix
schanke ?"
Unser Elsasser wùrd ùnriëwig, fàngt àà zu
danke...
Un schreit dànn üss : "O Ja ! Ich hàb's !
Gall, düe hesch gebroocht... e Flaschel
Schnàps ? !"

Alphonse Jenny,
KINTZHEIM

1ère édition du Friejhohrsappell – 2010